

Kül kašwaks siiin meie maal veel mõnda penemad suggo wiljapuud; agga ühhel ei olle sedda tahtmisi ja teisel ei ole jõudo ja kolmandamal ei ole sedda mõistust, ja nenda jááb ni mõnda teggemata ja járrele katsumata.

Kül tehhaiks mõnda iggal aegal

Ni sojal kui ka külmal maal,

Kas meie siis keik teame,

Ehk keigist luggu peame,

Ou arwamata wahhe teal,

Siiin sure laia ilma peal.

Ussi hammastamisest sui ja talve aegal.

Sedda juhtub saggedaštse, et ušsid sui aegal lomadele pahha teggewad ja neid hammastavad siis, kui lomad wågga nende liggi tullevad ehk koggoni peale astuvad. Koera misil ei jookse nemmad ühhigi loma peale.

Poom-ölli ja kange wenne tubbakas on kõige parremad ussi hammastamise vasto, mis

meil kõige liggimalt ja oddawamalt fátte sada on. Kui ölliga saab märitud ja tubbaka leht peale pandud, siis annab pais járrele.

Ka juhtub sedda, et ušsid talve aegal lomadele pahha teggewad, mis ma mitto korda ollen juhtunud någgema.

Nisuggune olli kùünla ku 14. pával 1868. Heinad todi soost kojo ja pandi lammaste lauda peale. Šhto anti lammastele neist heidest ja kõik lambad ollid terwed ja sõid neist ahnestete. Hommiko läks perrenaenc jálle heino andma ja leidis, et üks lammas kõhho alt ja ka uddar, sure paiso sees olli ja uddora nahha sees läks piissukest, kui naaskli auto. Perrenaene tuuli minno jure ja kaebas omma hääda. Ma mõistsin kohhe, et se ussi tõ olli ja andsin nõu sedda hammastud kohta poom-ölliga märida ja wenne tubbakast paiso peale panna. Kui naene nenda olli teinud, olli pais járrele annud ja lammas sai kolmandamal pával terweks, agga ussi ennast ei olnud mitte nähha. Nenda on minno ellu aegal ja